

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Folk-Sagor

12.

Melufina.

Ät huru roligt,
Bid brasan förtroligt
Att höra talas om jettar och troll
Om winterqvällen,
Då trollen på hällen
Dansa sin ringdans i stjernklar natt.

Kalmar. Hos Ströhm & Bröder Westin 1854.

Pris: 4 fl. kfo.

Det var fordom en grefve till Poitiers i Frankrike, herre till Worenach, som ålade sin hofprest att ur hans försäders gamla tideböcker utlöfa allt hwad han der kunde igenfinna om stottet och staden Lusinen i Frankrike, af hwilken det aldradrest blifwit byggt, så od af hwad härkomst grefwen sjelf wore på säbernesidan, och sammansatta detta allt uti en bok på rim. Till åttynad af denna befallning genomgick bemänte hofprest många gamla skrifter och träffade deribland några på fransyska språket, dock från latinet öfversatte, de der uti Worenach lågo förwarade, utur hwilka efterföljande historia då wardt utdragen.

På den tid, då konung Otto regerade i Frankrike, lefde en grefve till Poitiers, som hette Emmerich, och war en wis och wällärd man, besynnerligen mycket försaren i stjernornas lopp, så att han wiste förut säga många ting, som komma skulle. I hans grannskap bodde en annan grefve, af Jorsik benämnd, som hade många barn och så egodeslar, men war en skickelig herre, som genom sin kloka hushållniag wiste bereda sig tillräcklig bergning af sino ringa inkomster. Efter som han war beslägtad med grefwe Emmerich och förde med honom samma sködemärke, blef denne betänkt uppå, huru han skulle kunna hjälpa honom att försörja sina många barn. En gång bjöd grefwe Emmerich honom till ett stort gästabud, dit twenne af hans söner, båda wackra och wäl uppfostrade ynglingar, åtföljde honom. Den ene af desse, som kallades Reimundt, behagade grefwen särdeles wäl, och han bad hans fader lemna honom denne, såsom sin egen son, hwilket grefwen af Jorsik gerna biföll; och då gästabudet war slut, skildes de åt, och den unge grefwe Reimundt blef qwar hos grefwe Emmerich.

Någon tid derefter wille grefwe Emmerich, enligt sin wana, rida till skogen för att jaga, och hans unge frände Reimundt åtföljde honom, jemte 20 jägare. Under jagten sunno de ett owanligt stort wildswin, hwilket bet ihjel flere af hundarne; detta wildswin förföljde de hela dagen, och derunder slingrades de jagande, så att slutligen ingen war qwar hos grefwe Emmerich mer än Reimundt. Medan de redo tillsammans genom skogen inföll natten, då grefwen noga besåg stjernornas ställning och sade derefter till Reimundt: "Duru underligt är det icke, att er misshärdare skall kunna komma till stor ära och wärdighet för begångne misgärningar!" Reimundt frågade, huru grefwen nu kom på sådana tankar; då sade denne: "Wet, att i denna natt och denna stund skall en tjenare bringa sin herre om lifwet, och genom denna misgärning skall han komma till stor ära och wärdighet, och blifwa den ypperste bland hela sin släkt." Reimundt swarade intet härtill, och de redo vidare till dess de sunno en eld, hwilken herdar hade upptändt om aftonen, men gått ifrån. Här stannade de, stego af hästarna och wärmdes sig mid elden, ty det hade blifwit kallt. Hastigt hörde de en wildgals bryta sig fram genom skogen; han höllade ständerna samman, frågades i munnen och war mycket uppretad. Grefwen stack med sitt jagtspjut efter honom, men träffade icke rätt, utan galten slog spjutet åt sidan och kallade grefwen till marken. Då spyndade Reimundt att fatta grefwens spjut för att bäda galten, men stack misse och träffade i skället sin egen herre; dock fällde han febermera äfwen galten. Men när han nu fann, att han

bödat sin fosterfader, då utbrast han i den bittraste klagan: "O salsta lycka, hwi har du så spilt mitt hjerta med sorg, ångeri och misströian! Den ene hjälper du upp, den andre hjälper du ned; den ene är du oblid, den andre huld! Hvem kan förlita sig på dig? Mig, arme, har du förderfwat till lif och själ, gods och ära; du har fört mig från stor sällhet till ewigt elände. O, att jag wore döb och kunde blifwa jordad temte min älskade herre och fosterfader, ty all min timliga tröst är mig beröfwad och ewig wanära i sjället mig gifwen, då de skola tillägga mig, att jag med wilja och berädt mod mordat min egen herre. Förbannad ware den hund, då jag blef södd till werten; ty jag kan aldrig hos Gud afbedja min misgärning."

Så klagade han länge; men till slut satte han sig åter upp på sin bäst och lät denne gå hwart han wille, utan att svara honom. På detta sätt kom han oförwarandes till en fälla, kallad Tröstefällan, hwarwid stodo trenne jungfrur, allesammans öfvermåttan sagra och af ädel gestalt; men i anseende till sin stora sorg blef han dem icke warre, utan den yngsta af dem gick fram till honom och sade: "Aldrig har jag sett någon adelsman så ohöflig, att han ridit eller gått höfwissa jungfrur förbi utan att hälsa eller tlltala dem några ord, eller wisa dem någon aktning." Reimundt funde i sin bedröfwelse ingenting swara; då tog hon häften wid brettet och sade: "Du wisar icke, att du är någon ädling, då du är så blyg och tyst." Då lyfte han upp sina ögon och när han nu fick syn på den sköna jungfrun, blef han så häben, att han icke rätt wiste, om han war lefwande eller döb, och kunde icke så fram något ord, hwarför jungfrun ännu en gång förebrädde honom. Då sreg han af häften, gjorde sin ursäkt och bad om förlåtelse; "ty," sade han, "mitt hjerta är uppspltdt af sorg öfwer en stor mig öfvergången olycka." Hon swarade: "Afwen mig göra din klagan, nöb och sorg i sanning rätt ondt, Reimundt." Då han hörde henne så nämna sitt namn, sade han: "Abla jungfru, huru kännen I mig, då jag litwäl icke wet mig någonsin förr hafwa sett eder? Dod behagar mig edert sköna och ärbara utseende så mycket, att jag, i fullt förtroende till mitt inre tycke, förmodar mig af eder tröst och hugswalelse." Hon swarade: "Reimundt, jag känner orsaken till din sorg, och huru du, emot din wisja, dödat din herre. Men will du sölja mina råd, så skall lycka, malt och rikedom aldrig kryta dig, och du skall i mynbigbet, ära och gods wida öfwerträffa alla dina slågtingar; ty hwad din herre förutlade, det skulle alltsammans så se, emedan Gud Allsmäktig det så beslutat." Af detta jungfruns tal fick Reimundt stor tröst, i synnerhet då han hörde henne tala om Gud, emedan detta öfwertygade honom, att hon icke wore något spöke, troll eller ofrisken menniska. Han swarade dertfore: "Abla jungfru, af själ och hjerta will jag fast förlita mig på eder och gerna efterkomma eder begäran; dod will jag gerna weta, huruledes I kännen mitt namn eller fått kunskap om den stora olycka, som wedersarits mig, då ingen menniska war tillstädes, när den skedde." Hon sade: "War wid godt mod och fatta icke något misstroende till mig; jag tror på Kristus, ifasom du, och will jag nu säga dig hwad jag af dig fördrar. Du skall swärja mig wid Gud att taga mig till din äkta hustru, och att sedan aldrig någon lördagsafton sjelf begära att få se mig eller låta någon annan bespeja mig, eller då leta eller spörja någon efter mig, eller af andra låta dig jurädas att söka få se mig, eller fråga efter hwad jag då gör och låter, utan den aftonen lemna mig fullkomlig frihet; hwaremot jag swärjer dig tillbaka, att jag hwarken då

eller eljest skall gbra något som kan wara dig eller mig till fram eller skada. Håller du icke detta ditt löfte, så mistar du mig och får aldrig se mig åter, och det skall då gå dig, dina barn och hela din släkt illa."

Reimundt swor med glädje mod wid Gud och sin egen ära den ed, hon begärt, hwarest hon sade till honom: "Nu skall du rida till Poitiers, och om någon spørjer dig hwar din herre är, skall du swara, att I blifwit ärfstilda i Skogen, då hans tjenare skola söka honom. De skola då finna hans lik och under mycken klagan föra det hem; men sedan han blifwit begrafwen och förlänningar utskiftas efter honom, då skall du, för din trogna tjenst, begära i förläning så mycket jord wid denna källan, som du kan fringmåta med en hjorthud. Detta skall man lösa dig, och du skall straxt begära bref och insegel derup på, såsom din ewerdeliga egenbom.. Du skall sedermera träffa en man, som bär en hjorthud, hvilken du straxt skall köpa och skära i smala remmar samt dermed utmåta den begärda marken.

Sedernera usatte hon en bestämd tid, då han borde återkomma till samma ställe, hwarest Reimundt stiftes från henne och red till Poitiers. Men då han mot morgonen kom dit, frågade honom alla hwar hans herre war och hwarföre han icke hade honom med sig. Han swarade, det han trott honom långesedan wara hemkommen; de hade ridit wisse och skiljts åt i Skogen, och han hade icke, sade han, sedan aftonen förut sett gretmen. Ingen frågade honom då vidare; ty det war ingen, som trodde honom om den gerning han gjort.

Dagen derpå återkommo tjenarne, som gått att uppsöka grefwen, och förde hans döda kropp med sig, hvilken de sunnit jemte den dödade wilbgalten. Då blef stor jemma, så iör den dödes enka, som för hans barn och tjenare; men ingen klagade dock så mycket öfwer hans dödd, som Reimundt, och det af uppwiktigt hjerta, hwilket räknades honom till mycken hed, såsom bewis på hans kärlek och trohet emot sin herre och fosterfader. Men sedan grefwe Emmerich blifwit med tillbörlig ståt begrafwen och förlänningar skulle utskiftas efter honom, då sade Reimundt, enligt sin bruds råd, till Verttan, grefwe Emmerichs son: "Jag begär allonast en ringa förläning, nemligen så mycket jord omkring Tröskeskällan, som jag kan mäta med en hjorthud, och det för den trogna tjenst jag bewisat min herre, grefwe Emmerich." Det blef också honom löswadt och bekräftadt med bref och insegel, och om morgonen derefter fann Reimundt, efter sin bruds ord, en man stå för porten med en hjorthud, hvilken Reimundt köpte och skar uti smala remmar, hwarest han bad grefwen att låta ansöka honom sin förläning. Grefwen sände då några gode män att öfwerwara mätningen; men när de sågo, att hjorthuden war fluren i smala remmar och att på detta sätt ett anseeligt stycke mark och skog skulle tillfalla Reimundt, wiste de icke hwad de skulle göra, utan redo hem till grefwen och berättade huru allt tillgätt. Grefwen wille likwäl icke bryta hwad han med bref och insegel utlöswat, utan sade: "Mig är alltid sagt, att det är någonting särdeles med denna källan, och torde äfwen min frände Reimundt hafw amärkt något der, efter denna ort är honom så behaglig; och wille jag önska, att allt måtte gå honom så lyckligt, som jag gerna unnar honom det."

Straxt derpå kom Reimundt och tackade grefwen högeligen för den förläning han erhölet, samt red derefter till sin brud, hvilken med stor glädje och kärlek wälkomnade honom. Hon tackade honom hjertligen för det han i allt földe hennes råd, och förde honom så till en plats, hwarest många personer af ädelt utseende woro församlade.

Reimundt frågade henne hwilka alla dedsa woro, och fick till svar, att de allsammons woro hans tjenare och tjenarinnor. Hon wände sig ock nu till dem och besallde dem att ära och lyda Reimundt såsom deras herre och husbonde, samt bad honom sedermere bjuda sina fränder och wänner till deras bröllopp, försäkrande honom, att allt wore redo dertill.

Reimundt begaf sig då först till grefwe Bertram och bad, att han och hans moder wille den följande måndagen infinna sig wid Tröftekällan, der Reimundts bröllopp skulle firas. Grefwen förundrade sig öfwer detta sin frändes hastiga gistermål, hwarom han aldrig dittills hört talas, och frågade honom hwem och af hwad slägt bruden war. Häruppå sworade dock Reimundt ingenting, utan endast upprepade sin begäran. Då grefwe Bertram sade: "Jag undrar, att du tager dig en hustru, som hwarken du eller någon annan känner, eller wet något om hennes slägt och härkomst." Reimundt swarade: "Hon är skönare än alla andra quinnor och troligast är, att hon måtte wara en konungadotter. Mig behagar hon mycket, och wi wilja ega hwarandra." När grefwen sådant hörde, tyfnade han, ty han märkte, att wisau war mer än halfswäden.

Då nu den utfatta brölloppsdagen inföll, redo grefwe Bertram och och de öfrige brölloppsgästerna, jemte Reimundt, från Poitiers och utdrade under wägen mycket, huru de skulle blifwa herbergerare, ty de wiste, att wid Tröftekällan och hela trakten deromkring fanns ingen enda byggnad, utan endast slår mark och flog. Men då de kommo närmare, fingo de se under träden uppslagna en stor mängd stöna och rymliga tält, hwarur röf uppsteg, såsom det plägar se, när gästbud är på färde. De började tro allsammans wara trolleri; men nu kommo dem till mötes 40 wäl wäpnade män, som togo emot dem och betydde dem sin wördnad. I synnerhet ärade de Reimundt såsom deras herre, men undfingo öfwen alla de öfriga med all höflighet och wänlighet, sägande, att deras närliga fru, Melusina, besallt dem att herbergera de ankomne gästerna och wäl förse dem med mat och drick både folk och hästar. De blefwo också till öfwerfödd undfagna alle sammans, och war allt tillredt med stor ståt och prukt, och en öfwermåttan lustig musik hördes af flere wälljudande instrumenter, så att ingen tyckte sig förr hafwa bewisat någon sådan högtid. Sjelf strålade Melusina af ädla stekar och dyrbara klenoder, och war till onleste och gestalt likare en engel än en dödlig menniska, så att alla prisade Reimundts lycka.

Sedan de kommit ur kyrkan och wigseln war förrättad, undfagna des de med den krädligaste måltid och derefter följde till tidfördrif ringrännningar, tornering och andra riidarespel, hwarwid alla gjorde sitt bästa och en hwar sträfswade att blifwa den ypperste. Men Reimundt blef segraren i alla dedsa öfningar och utropades för den förnämste riddaren bland alla. Detta warade intill aftenen, då en ny bräklig måltid följde, hwarefter brud och brudgumme blefwo hederligen ledta till fångs; grefwen önsföde dem lycka och biffoen, som wigd dem, wälsignade dem. Sedermere warada högtiden i ännu 12 dagar, hwarefter alla gästerna togo affked och drogo hem.

När åtta dagar woro förslutna efter det brölloppsgästerna lemnat de nygifta allena, då infunno sig en mängd arbetare af alla slag och begynte sälla stogen inom det område, Reimundt erhållit i förläning af sin frände; de bästa stammarne utsågos till wirke, berg undansprängdes, djupa grafwar anlades, och en stark grundmur uppfördes, hwar

uppå sedermera byggdes ett stort, fast och ståtligt flott, och fortgiel byggnaden deraf så hastigt, att invånarne i trakten deromkring högeligen deröfwer förundrade sig. Men då flottet war fullfärdigt både utan och innan, så att Reimundt med sin hustru kunde der inlyfta, gaf Melusina det samma namnet Lusina för att påminna om hennes eget namn. Och war det luter stort i hela trakten deromkring, som i fasthet eller skönhet kunde mäta sig med detta.

Nu war tiden inne för Melusina, att hon födde sin förstfödde son, hwilken kallades Uriens och hade ett underligt ansigte, mera bredt än långt, en sällsam färg på ögonen, hwaraf det ena war rödt och det andra grönt, en stor mun och långa öron, men för öfrigt en stark och wälskapad kropp.

Äfwen de följande åren födde Melusina söner. Sin andre son kallade hon Bedes. Han war i allt öfrigt wälskapad, utom att hans ansigtsfärg war så röd, att den sken som eld.

Den tredje sonen kallades Giort, mot hwaras utseende ingenting war att anmärka, utom att hans ena öga satt något högre upp än det andra.

Den sjerde sonen Antonius hade ett märke, liknande en lejonklo, på sitt ena kindben och långa skarpa naglar på händerna, samt war luden och så förfärlig till utseende, att en och hwar bäsade för honom.

Den femte, Regnert, hade allanaft ett öga, som satt fram i pannan, men hwarmed han såg mycket bättre än andra med twenne ögon.

Den sjetta, Goffrio, hade en tand, som stod honom ut munnen, liksom en wildwiinstand, hwaraf han och sedan kallades Goffrio med Tandgen. Han blef en mäktig, stark och lycklig krigshjelte.

Den sjuude, Frogmundt, war i allt annat wälbildad, utom att hans näsa war härig, liksom om den warit öfwerdragen med ett wargskinn.

Den åttonde, Horibel, hade tre ögon, log ej ostare än det giel illa, och war ond i tankar, ord och gerningar.

De båda yngsta sönerne, Didriel och Reimundt, woro båda twå wackra och wälskapade, och blefwo i framtiden ädle, tappre och förståndige riddare. Reimundt, den yngste, blef slutligen grefwe af Forst efter sin fader och farfader.

Under det Melusina sålunda födde åt sin man den ena sonen efter den andra, hade flera år förflutit, hwarunder Reimundt och hans hustru betydligt tilltagit i makt och anseende. Melusina hade låtit bygga flottet Favent och det starka tornet Mayin och Mervent, hwarefter hon, Jungfru Maria, Christi moder, till ära, af helig andakt grundade ett stort och rikt begåfwadt kloster, det hon kallade Mallier, samt anlade sedermera flottet och staden Portenach, slottet Rochelle och den ståtliga-bron wid Sonites. Och alla sina söneruppsötade Melusina rikligen och wäl, så att de i framtiden blefwo mäktige och berömlige män, såsom här nedan skall förtälas, och wilje wi nu begynna med Uriens, den äldste sonen.

Så snart han hunnit till manlig ålder, stod hans hog efter Frigifla företag, att han derigenom måtte winna beröm, ära och höghet. I sådant afseende utrustade han i Rochelle flere fartyg af den art, som kallas galejer, kallade till sitt Frigisträg det bästa folk, som bland hans moders underfater satus, och Melusina, som gillade hans förhållande, förfåg honom rikeligen med guld och silfwer. Hans broder Giort önskade att så åtfölja honom, och de begåfwo sig, sedan de tagit afsked af sina föräldrar och blifwit af dem wälsignade, med glad mod

på refan. Efter någon tids segling kommo de till ön Cyperu, hvars konung då belägrades i sin hufvudstad Pamacusta utaf en wäldig här af hedningar. Då bröderne hörde, att den kristne konungen war i swårt berryck, landstego de och gingo med sitt folk till hans undsättning. Glad öfwer denna oförmobade hjälp gjorde konungen med det samma ett utfall, men blef derwid särad till döds af en förgiftad pil och måste af de sina bäras tillbaka in i staden. Under tiden anföllt Uriens och Giort hedningarne med så mycken tapprehet, att dessa, oaktagt sitt öfwerlägsna antal, började gifwa wika, och sedan deras sultan blifwit dödad af Uriens, begonte de alimänt flo, men blefwo så ifrigt förföljda, att så af dem undkommo, hwarefter, båda bröderne inryckte i hedningarnes öfwergriffna läger, att der hwilja ut från striden. Dit fände nu den döende konungen bud att tacka dem för det hellesmodiga bistånd, de gjort honom, och binda dem in i staden. Då han der förnuot af hwilken ädel härkomst de woro, och betänkte huru wäl hans rike efter hans död behöfde så tappre försvar, gaf han Uriens sin unga, sköna dotter Hermina till gemål och u. om honom, med sina furstar och rådsherrars samtveke, till sin efterträdare, hwarefter han lät gifwa sig det heliga sakramentet och saligen affomnade.

Uriens tog nu tillt efter honom, och både han och hans broder gjorde sig så berömda genom flera hellsiga frigsföretag emot hedningarne, att då någon tid derefter konungen i Armenien, Herminas faderbroder, afled, efterlemnande allenast en dotter Floria, fände de armeniske furstarne och herrarne bud till Cyperu att tillbjuda Giort Florias hand och armeniska kronan. Giort antog med glädje ett så lyfande tillbud och söfde sändemännen tillbaka till Armenien, der han med allmän fröjd och stor ståt hyllades till konung. Och blefwo så konungarikena Cyperu och Armenien å nyo förenade genom ännu närmare förbund än för. Giort förde regeringen öfwer Armenien med stort beröm i många år, de hebuiska folken till mycken rika, och undsatte esomofast riddarne på ön Rhodus, de der kallad Johanner, när de af hedningarne woro bragte i nöd och berryck. Båda bröderne fingo många söner, hwilka wäl uppfostrades i alla ridderliga dygder och blefwo tappra och widt berömda hjeltar. Mäktigast bland dem alla blef dock Uriens och Herminas äldste son, Geis benämnd, hwilken underlade sig ett stort herradöme i landskapet Cremir, intog med storm det wäl befätrade flottet Colliers, bemäktigade sig ön, hwarest den stora skatten, gullene Rinnet kallad, den Jason med Medead tillhjälp borttog, warit förwarad, eröfrade det stora furstendömet Worensund med des starka fäste Lepps, och utförde många andra stora hjeltedatter, hwilka der blefwo alltför widlyftigt att här omtala.

Reimunds och Melusinas andre son Bedes hade emedlertid blifwit förmögd med Constantia, dotter till grewen af Mark och arstageriska till hans greffkap, samt hade derigenom likaledes kommit till stor makt och anseende.

Nu bestöde de båda nästa sönerna i ordningen, Antonius och Regner, att, liksom Uriens och Giort, förfölja sin hysa i krig. Då de sät höra, att hertiginnan Lüzelsburg blifwit hårdt anfallen af konungen i Ciffan, emedau hon wägrat att blifwa hans gemål, flundade de till hennes bistånd och anföllt med sina män, de belägrande, då en häftig strid uppfod, hwart konungen blef tinfångat af Antonius och hela hans här slagen. Den fångne konungen fände de sedermera till hertiginnan, hwilken bad, att hennes befriare måtte besöfka henne i sin hufvudstad; det de ock gjorde, då de blefwo med stor heder och

fröjd emottagna. En präktlig måltid anrättades, hvarwärdigen fångne Konungen satt öfwerst wid bordet, och de både bröderna midt emot hertiginnan. Sedan måltiden war slutad, sökte Konungen öfwertala Antonius att emot lämplig löfpenning gifwa honom fri; men Antonius förklarade, att han redan öfwerlemnad sin fångne till hertiginnan, som numera ensam egde att bestämma öfwer hans öde. Häröfwer blef Konungen swära bekymrad, ty han wisste wäl, huru orättmätigt han anfällit hertiginnan, och fruktade, att hon nu skulle hämnas därför. Det war honom därför en stor tröst, att hertiginnan wågrade att taga någon befattning med fången, som då ännu en gång bad Antonius bestämma hans löfpenning. Antonius sade, att han gerna gafwe Konungen fri utan löfen; han fordrade endast, att han skulle inför hertiginnan erkänna, det han med orätt anfällit henne, och wid sin kungliga ära lofwa att icke allenast sjelf aldrig mera tillfoga henne någon skada, utan ock förswara henne mot hwarje anfall af andra. Detta gjorde Konungen gerna, och till tacksamhet för Antonii ädelmod föreställde han hertiginnan och hennes rådherrar, huru wäl det wore för hennes land, om en så tapper och ädelmodig riddare, som Antonius, finge wäldet deröfwer. Häremot hade rådherrarne ingenting att erinra, och hertiginnan sjelf hade, genom Antonii ridderliga försarande, fattat för honom så mycket wälbehag, att hon gerna gaf honom sin hand, och firades så deras bröllopp med många lustbarheter, sånger och lustigt strängaspel, torckeringar och dansar.

Men knappt woro dessa lustbarheter wäl slutade, då Konungen af Elsaß fick ett bref från sin broder, Konungen af Böhmen, att turkiske Fejsaren hade med all sin makt anfällit hans land och ryckt mot hans hufwudstad Prag. Konungen bad därför de båda bröderna att icke undandraga Kristenhetens sak deras tappra bifstånd, utan skynda till Prags undfättning. Antonius war wäl söga hågad att redan öfwer gifwa sin unga brud; men då han hörde, att turkiske Fejsaren antogade med så stor makt, att hela Kristenheten kunde komma i fara, twelade han icke längre, utan samlade allt det folk, han och hans broder medfört från Lusinia, och dertill alla stridbara män i sitt nya hertigdöme, och följde så Konungen af Elsaß, som likaledes samlat alla sina underhafswände till Böhmen. Då de hunno dit, mötte dem den sorgeposten, att landets konung kort förut stupat i en strid mot de otrogne. Ungen son hade han efterlemnad, som kunde öfwertaga regeringen efter honom, och hans dotter Eglantina war af sorg och ångest nära döden. Konungen af Elsaß blef nu så mycket ifrigare att hämnas sin broders död samt befria hans dotter, och de båda bröderna från Lusinia woro icke mindre hågade att mäta sig med fienden. Ett skarpt slag hölls, hwar på de kristnas sida grefwe Reguert af Lusinia utmärkte sig framför alla andra. Många otrogne föllo för hans hugg, och slutligen wågade ingen hålla stånd emot honom. Då turkiske Fejsaren det såg, blef han högelligen förgrymmad och red honom till mötes; men Reguert förde sitt swärd så kraftigt, att han med ett enda hugg klöf Fejsarens hufwud ända ned till ränderna, hwarefter de otrogna alldeles förklarade modet och flydde eller nedgjordes. Konungen af Elsaß och de båda bröderna höllo nu ett hogtidligt intråg i Prag, och till belöning för den stora tapperhet, han wisat under striden, erhöil Reguert af Konungen hans brodersdotter, Eglantina, till gemål och med henne hela Konungariket Böhmen i hemglit. Konungen af Elsaß och hertigen af Lützelburg wände derefter åter hem, der Antonius blef i det kärligaste emottagen af sin unga gemål, som sedermera födde

åt honom iwenne söner, hvilka, båda två i framtiden blefwo berömda krigare och af hvilka den äldste, Bertram, fick till gemål Konungens af Estan enda dotter.

Under tiden hade Reimundts och Melusinas siette son Goffrio uppvaxt till en stark och modig yngling, som i hjälteriskt icke wille gifwa sina äldre bröder efter. Dersöre, då han hörde, att i landet Saranda war en grön och förfärlig jätte, som redan dödat så många riddare, att ingen mera wägade sig emot honom, samt hade förhärjat landet rundt omkring ända till Rochelle, som Melusina uppbyggd, besöt han genast att giwa sig i strid med denne jätte och begaf sig på wäg att uppsöka honom, oakadt både fadren och modern aftrödde honom från det äfventyrliga företaget.

Frogmundt, Reimundts och Melusinas fjunde son, war icke lika frigiskt sinnad, som sina äldre bröder, utan hans håg stod till det stilla klosterlifwet. Han hade ofta besökt det af hans moder stiftade kloster Wallier, och hans högsta åskundan, war nu att der blifwa munk. Reimundt war föga nöjd härmed och föreställde honom, huru hans bröder blifwit mäktige berrar och wunnit stort rykte som tappre krigare, under det han endast skulle blifwa en ringa, bortglömd munk. Frogmundt swarade, att, då alla hans bröder woro krigare, som ofta råfado i swära färligheter, så wille han under tiden bedja Gud för dem, liksom för sina föräldrar, och bad sin far för Guds skull icke vara honom hinderlig i hans fromma förehafwande. Då Reimundt hörde, att hans son så högeligen längtade till kloster, rådgjorde han med Melusina här om, som swarade, att han måtte sjelf här afgöra; han wiste wäl, huru hon i allt war ense med honom. Då willfor Reimundt sin sons begäran, och straxt derefter begaf sig denne till kloster Wallier, der han såsom munk ingick.

Wid samma tid fingo Reimundt och Melusina uberrättelse om de tappra bedrifter deras söner Antonius och Regner utförd i Lützelburg och Böhmen, och båda prisfado Gud, att deras söner kommit till så stora åra och anseende. Tvenne deribland woro redan mäktige konungar, en hade förwärfwat sig ett hertigdöme och en annan ett greffskap; deras siette son lofwade att i frigiskt rykte icke gifwa de öfriga efter, och stutligen hade de nu äfwen en son, som kunde bedja Gud för dem alla. Sjelfwa lesde de i största endragt och kärlighbet, och aldrig ännu hade Reimundt haft ens någon tanke på att bryta det löfte han gifwit Melusina, utan hela weckan njöt han af hennes lustiga umgänge och om lördagarne lemnade han henne alltid allena, utan att betymra sig om hwad hon då företog, emedan han wäl wiste, att det icke kunde vara annat än hwad som rätt och godt war. Men medan de nu tyckte sig så öfwermåttan lydliga, stod, såsom ofta plågar oss, ofården för dörren.

En dag, just på en lördag, kom till dem grefwe Reimundts äldre broder, hvilken efter fadrens död blifwit grefwe af Forst. Då Melusina på hela dagen icke syntes till, frågade grefwen, hvarsöre hon icke nu, såsom wanligt, tog emot honom; men Reimundt bad sin broder icke låta sig långt vara efter henne; följande dagen skulle hon nog infinna sig och då göra honom sin ursäkt. Grefwen war likwäl icke nöjd med detta swar, utan bad brodern förklara saken närmare, och nu förtrodde honom Reimundt det löfte han gifwit sin hustru. Då sade grefwen: "Nu hör jag, att det talet är sannt, som går i hwar mans mun, fastän jag aldrig hittrills welat sätta tro dertill. Reimundt, jag fruktat, att du är beswiken med list eller trolldom, då din

hustru betingat sig en sådan frihet, och är du derföre fring hela landet utskänd och många underliga rykten derom i swang. Somlige mena, att din hustru fritagit den dagen, på det hon då, dig owerande, må tillfredsställa sina onda lustar. Andra påstå, att hon är ett wan-
skapligt troll, som då måste påtaga sin werfliga fjepnad. Detta vill jag, som en broder, låta dig weta. på det du self må kunna undersöka hwad hon denna dag tager sig före, att du icke måtte längre wara en narr för allt folket." Wid dessa sin broders ord blef Reimund så uppränd af wrede, att hans hy förwandlades och han grep efter sitt swärd, samt skandade så till de rum Melusina förbehållit åt sig self och der han förr aldrig varit. Då han fann dörren stängd till det innersta, kunde han förstå, att hans hustru war derinne, lade så ögat till en springa på dörren och såg, huru Melusina badade, ännu alltid lika skön, som då han första gången såg henne; men rundt omkring henne i badet ringlade sig en förfärlig orm, och snart fann Reimundt, att denna orm utgjorde nebra delen af hennes kropp ända från medjan. Dock war hennes anlete så ofskoldigt, att han wäl kunde märka, det hon icke war något onde troll. Förskräckt och sorgsen wid denna syn gick Reimundt helt töst tillbaka, i hopp att Melusina icke hade blifwit honom warse, och kom så åter till sin broder. Då denne fann honom blef och förändrad i sitt ansigte, frågade han, om Reimundt sett Melusina, och hwad hon bast för sig, efter han syntes så bedröfwad. Reimundt svarade: "Du har besjuttit henne såsom ingen ärlig man, och i en ond stund har du kommit i mitt hus. Tala alorlig mera något ondt om min fromma och dygdiga hustru, eller skall det kosta dig lifwet. Dock har du nu så mycket uträttat, att jag kanhända gjort mig förlustig all min lycka och wälsärd och får i alla mina lifsdagar ångra denna stunden." När hans broder frågade honom så sorgsen, förtröd det honom, att han gifwit ett doligt oråd; han red straxt derifrån, och bröderne sågo hwarandra sedan aldrig mera.

När nu Reimundt blef ensam och tänkte på den dyra ed han brutit och på Melusinas ord, att i samma stund detta skedde, skulle han mista henne och sin lycka för alltid, blef han så ånslig till mods, att han icke wille tala med någon, utan kastade sig på sin säng, och gret och suckade hela natten igenom. Men dagen derpå kom Melusina till honom lika wänligt som förut, och med kärliga ord ställde hon honom snart tillfreds, ty han trodde nu, att hon ingenting märkt. Dock wiste hon ganska wäl hwad han gjort, ehuru hon icke wille rödja det för honom, emedan han ännu för ingen hade uppenbarat hwad han sett.

Medan detta skedde hade Goffrio, Reimundts och Melusinas öte son, lyckligen, ehuru efter en swår strid, besegrat jetten i Garandalandet, och ämnade så återwända hem, då han under wägen fick höra, att hans broder Frogmundt ingått i klostret Wallier. Förargimrad öfwer, att Frogmundt blifwit en eländig munk i stället för en tapper riddare, som hans äldre bröder, red Goffrio genast till klostret för att hämnas på munkarne, hwilka han trodde hafwa med hala ord förlädat och loflat hans broder. Då han närmade sig klostret, skandade abboten och munkarne, så snart de igenkände Lusinas barn, honom till mödes; men han utfor mot dem i häftiga ord och förebrädde dem, att de genom sina fonster tubbat hans broder att bliwa lika eländig som de. För-gåfwes bedyrade de sin oskuld, och för-gåfwes försåtrade Frogmundt, att han af egen wilja och utan någons intalan ingått i klostret; Goffrio ropade i wredesmode, att han icke wille hafwa någon feg munk till broder, och wille Frogmundt icke slijkas irån dem, så sänge han och dela deras straff. Derpå jagade han alla munkarne tillbaka i klo-

firer, och med dem Frogmundt, som, då han ej kunde bewela sin broder, icke wille öfwergeifwa sina klosterbröder. Derester besatte Goffrios män alla utgångarne till klostret och tände så eld derupå, att abbotten och alla munkarne, och deribland Goffrios egen broder Frogmundt, jemmerligen omkommo. Snarpt war likwäl denna grumma bragd fullgjord, innan Goffrios wrede förade, och han började bittert ångra sitt misshåd. Kortwistad red han derifrån till landet Saranda, gick ombord på ett fartug och sealade ut åt wida hafwet, ty han wille ej på länge återwända till hemmet.

En dag kort efter sin äldre broders olyckliga besök, satt Reimundt till bords med Melusina, då ett ilbud kom från klostret och berättade, huru detta, med alla dess inwånare och Reimunds son Frogmundt deribland, blifwit uppbrändt af Goffrio. Då blef Reimundt så uppränd af wrede, att han förorade all b-sinning och royade: "O we mig! huru är jag icke den olyckligaste bland menniskor! Min herre har jag dödat emot min wilja; med min broder har jag kommit i owänflay; ett ledt troll har jag fått till husfru, som gifwit mig waukskapliga barn, och nu mörda dessa hwarandra. Ack, att jag aldrig varit född!"

Då Melusina hörde honom så tala, wardt hon helt blef, men sökte likwäl med goda och wänliga ord ställa honom tillfreds. Dock war han nu så häftigt förbittrad, att hans förnuft aldeles wifit ifrån honom, och han wände sin harm mot Melusina, som han förr så högeligen älskat. "Gå ifrån mig, du flemma orm," royade han; "din af-födda gör aldrig det godt är. Du har jagt dig wata en kristen men-niska och är dock ett ledt troll, och dina barn likna dig."

Med detta Reimunds tal blef Melusina djupt bedröfwad och sade: "O Reimundt, hwarigenom har jag förtjenat sådana ord af dig? Minnes du icke hwad jag tillförne sagt dig, att då du öfwertråder den ed du swurit mig, skall jag icke längre dröja hos dig, och skall all din lycka, wälfärd och glädje wisa ifrån dig. O Gud, Reimundt! we mig, att jag någonsin sett dig! We mig, att ditt saara anlete wann min kärlek! We mig, att jag gjorde dig till min make! Ditt brott emot din ed, din obetänksamma nyfikenhet, din häftiga wrede hafwa nu bragt mig i sorg och webermdöda ända till den yttersta dagen. Hade du hållit ditt löfte ärligt och uppriktigt, så hade jag utan hela din les-nad förblifwit hos dig som din make, och sjelf fått dö som en men-niska och befalla jorden min kroy och Gud min själ. Men nu har jag icke mera någon blifwande stad här i werlden, utan får irra frid-lös omkring och langta efter döden, men aldrig finna den. Och eme-dan du nu brutit din ed, och icke allenast sjelf bespejat mig, utan of-för andra uppenbärat hwad du sett, så skall det också gå dig illa till lif och gods och lycka och ära och wälfärd. Dina länder och egodelar skola förfingras och aldrig mera komma i en mans hand; din slägt skall blifwa mäktig, men aldrig hafwa frid; du får håpanester råda dig sjelf, ty mig ser du icke mera. Men lägg nu noga märke till hwad jag säger dig, innan wi skiljas. Wår son Horibel skall du icke låta lefwa, ty han är ond till hela sitt wäsende, och kommer han till manlig ålder, så skall han bringa alla sina bröder och hela sin slägt i armod och olycka. Frogmundts död skall du icke hämnas på hans broder, utan låta denne sjelf försöna sin misgärning. Wåra båda yngsta söner Didric och Reimundt skall du wäl wårda, och skall Reimundt blifwa efter din broder grefwe till Forst, men Didric skall du göra till herre af Mortenach. Detta wårt stort Lusina skall stå i många hundrade år, men så ofta man der hör roy af mig, skall det om-byta herre, och när man en gång får se mig swäfwa i lusten deröfwer,

då skall det samma år komma under en ny slägts wälde och blifwa af fiender wunnet. Och nu farwål, Reimundt! Då wi första gången oförseende kommo tillsammans, då hade wi glädje och lust af hwarandra; men nu är allt omvändt; wår glädje är bytt i sorg, wår styrka i warmlast, wår lycka i olycka, wår sällhet i elände, wår tröst i bedröfwelse, wår frihet i trældom. Gud förlåte dig hwad du emor mig brutit, ty derför måste jag plågas till den yttersta dagen."

När Reimundt hörde denna klagan af Melusina, som han ännu alltid hade högeligen kär i sitt hjerta; då förgick honom all wrede, och af sorg och ånger öfwer hwad han sagt och gjort war han nära döden. Men då folket i slottet hörde, att de skulle mista sin goda fru, som de alla på det högsta älskade, då begynte de allestämman bittert gråta, både fruar och jungfrur, riddare och swenner, tjenare och tjänarinnor, och Reimundt föll på knä för sin hustru och bad henne med de beweckligaste ord förlåta honom hans stora misgärning mot henne.

Melusina svarade: "Gud ware dig nådig så wist som jag förlåter dig. Bed alltid Gud för mig, jag will icke förglömma dig; men aldrig ser du mig åter." Och med deska ord sprang hon upp i ett fönster öfwerst i tornet, öppnade det och såg neder i djuvet, men wände sig derpå med blidt anlete till sin man och sade: "Nu wälsigne dig Gud, du ende som warit mig kär! Wälsigne dig Gud, min sällhet; och min glädje! Wälsigne dig Gud, min kärlek, min lust och min åra! Wälsigne dig Gud min ljuswa engell! Wälsigne dig Gud, min utwäld, min hulde, min käraste wån! Wälsigne eder Gud, allt mitt folk! Wälsigne dig Gud, du stolta slost Lusinia, som jag uppbyggat! Wälsigne eder Gud, alla mina wänner, hwilkas minne jag bär i mitt hjerta! Wälsigne eder Gud, alla, alla!"

Sedan Melusina så wälsignat dem alla, kastade hon sig ut genom fönstret och blef i samma ögonblick förwandlad i en ofantelig orm, som för tre gånger fram och åter öfwer slottet och sedan under ett förgylt roy förswann i lusten. Allt folket blef wid denna syn högeligen häpet och förfräckt, men förjde länge sin goda fru och wakte der sedan aldrig blifwa så, som i hennes tid.

Reimundt blef af sorg lifasom från sina sinnen. Då han såg sin maka förswinna ur hans åsyn, royade han efter henne: "Wälsigne dig Gud, min älskade brud, min wån och min krona! Wälsigne dig Gud, min lefnads ljus, min sällhet och tröst! Wälsigne dig Gud, min enda glädje! Nu är min locka förbi, och frid får jag aldrig mera!"

Sebermera såg och ingen honom glad ända till hans död. Hwad Melusina sagt honom i afskedsstunden lade han noga på minnet. Sin son Horibel wille han wäl icke sjelf förgöra, men hindrade också icke, att hans underhafwande, hwilka lifaledes hade hört Melusinas olycks-spådom, dödade pilten. Åt de båda yngsta barnen, som ännu lägo i waggan, skaffade Reimundt hwar sin amma, och hände flere ånger, att Melusina kom under natten in i rummet, der barnen lägo, tog dem upp ur sängen, wärmdo dem för elden och gaf dem di. När ammorna berättade detta för Reimundt, blef han någor upmuntrad, emedan han hoppades att på detta sätt ännu en gång få återse sin Melusina. Han wäskade derföre hos barnen hela nätterna igenom och wäntade; men så länge han war i rummet lät aldrig Melusina se sig der. Emedertid werde Didrik och Reimundt så mycket på en månad som andra barn på tre, och många mente, att sådant skedde derföre, att Melusina sjelf gaf dem di.

Medan allt detta tillbrag sig, hade Goffrio landat wid kusten af Albanien, der en wäldig jette fette hela trakten i förfrädelse. Så

snart Goffrio fick höra talas härom, bestöt han att uppöka jetten, men kunde med swärighet få någon wägwisare, emedan alla hade den största fruktan för detta widunder. Slutligen träffade han lifwål en person, som åtog sig att följa honom till jettens wanliga bostad, ett högt berg. Sedan de hunnit detsamma, begynte wägwisaren hastigt att påstwa i hela kroppen, och då Goffrio frågade honom om orsaken härtill, kunde han i sin försträckelse icke få fram ett enda ord, utan befade allenast uppåt berget. Nu såg Goffrio huru jetten satt der på en hög sten och solade sig. Då jetten fick syn på honom, gick han ut för berget honom till mötes och ropade: "Hvem är du, som så förwåget drifrar att besöka mitt berg, och hwad vill du mig?" Goffrio svarade: "Jag är Goffrio med Landen från Lusinia och är hitkommen att afbugga ditt gudlösa huwud." Wid dessa ord lade han till med sin lans och red så häftigt sperr mot jetten, att denne stöttes omkul. Han war lifwål icke sen att säga upp igen, och med en wåldig hjelte, som han höll i handen och handterade lika lätt, som wore den en spatferkapp, slog han så efter Goffrio, att denne behöfde all sin wighet för att undwika slagen. Goffrio påskade emedlertid så wäl på tillfällen, att hwar gång jetten upplyste hjelken till ett nytt slag, fick han ett sär af riddarens lans eller swärd. Slutligen förlorade jetten tålmodet, kastade hjelken ifrån sig och fattade Goffrio om lifwer. Nu hade det varit ute med riddaren, om icke jetteu redan blött ur så många sär, att krafterne började förgå honom, hwaremot Goffrio ännu war oskrad. Han brottades därför modigt med sin fiende, och slutligen låg denne sanslös, då Goffrio skyndade efter sitt swärd, hwilket han under brotningen förlorat; men innan han hunnit igenfinna detta, för att dermed gifwa jetten dödsbugget, hade denne åter wärfnat wid och sprang så fort han kunde in i berget. Goffrio wille dock icke gifwa sig med mindre han fulländat sin seger; han uppsökte därför det hål, hwarigenom jetten förswunnit, band sitt swärd wid sidan, tog sin lans i handen, gjorde korstecknet öfwer sitt bröst, befallde sin själ i Guds hand och gick ned.

En lång, mörk gång förde honom till en wäl tillbommad dörr, den han uppsprängde med sin lans, och kom så in i en stor och hög sal hwars alla wäggar alänste af guld och ädla stenar. Midt på golfwer stod en hög grafwård af marmor, hwilande på sex gyllene pelare; ofwarpå grafwården låg en bildstod med krona på huwudet, huggen af en enda mjölkhwit chalcedonsten, och wi fötterne att denna bildstod satt en qwinobild, lifalades af sten, med en tasta i handen, hwarpå stod att läsa, att den krönte bilden föreställde en konung Hallmas, som regerat öfwer Albanien. Han hade swurit sin gemål Prisena en dyr ed att aldrig besöka henne medan hon låg på barnsäng. Lifwål då hon på en gång nedkommit med trefne döttrar, hade han brutit sin ed och inträd i hennes rum, hwarpå både hon och döttrarne genast af en ofynlig makt blifwit tagne ifrån honom. Sedermera, då döttrarne uppwurit och wore femton år gamla, hade modren berättat för dem, huru sadren brutit sitt löfte och hwilket elände han derigenom beredt henne. Melusina, den yngsta af döttrarne, hade då uppmannat sina öftrar att hämnas detta på sadren, hwilken de inlångt här i berget, der han öfwen slutat sina dagar.

Till straff för denna hämnd emot deras egen fader hade Prisena pålagt sin yngsta dotter, Melusina, att hwarje lördagsafton blifwa till hela nedra hälften af sin kropp förwandlad till en orm, hwilket hennes straff skulle råcka så länge till des hon funnit en man, som med henne trofswat sig och derwid swurit att hwarje lördag lemna henne allena och

aldrig bespeja hwad hon då företoge sig, samt obrottsligen hållit denna ed ända till dess hon med honom fått tolf barn. Då wore hennes förbrärelse mot sin fader försonad, och hon blefwe sedan fullkomligt såsom andra människor. Men bröte hennes make sin ed, så skulle det henne pålagda straff icke upphöra förr än på den yttersta dagen.

Den andra systern Melior blef inlågd i ett bergsslott uti Armenien och skulle der wakt en förtrollad falk. En riddare af adel börd, som hade nog mod att besöka detta slott och i trenne dagar och trenne nätter wakt falken, utan att något ögonblick låta sig öwerrastas af sömn, skulle ega rättighet att till Melior ställa en begäran, som måste honom bewillias, utom så wida den rörde hennes egen person men insomnade hay under sin wakt, om också blott ett ögonblick, så blefwe han själf förtrollad och skulle förbitfwa hos Melior, såsom hennes slaf, ända till den yttersta dagen.

Den tredje och äldsta systern Palesina blef dömd att i ett högt berg, i Aragonien bewaka sin faders skatter, hwilka endast kunde winnas af en riddare utaf Prisenas egen släkt, som med wärd eröfrade dem, utan att någonsin erfara en känsla af fruktan wid alla de gräsfigheter, som funnos i berget.

Goffrio blef högeligen förwånad wid läsningen af allt detta, emedan han wäl förstod, att det war om hans egen moder och hennes lystrar, som skriften på tafeln handlade. Han stöndade nu att uppföka jetten, hwilken han lyckligen dödade, och befriade seban en mängd fångar, som denne inlågd i berget. Då folket i Albanien sålunda såg sig befriadt från detta widunder, som så länge satt dem i försträrelse, wille de af tacksamhet göra Goffrio till sin konung; men han längtade hem, att för sin fader förkunna den uppiäckt han gjort, och med detta samma söka winna hans förlåtelse för uppbrännandet af kloster Melior och för broderns död. Han seglade derföre bemänt igen och antom lyckligen till samma hamn i landet Garanda, hwarifrån han utseglat.

Då nu Reimundt erfor sin sons hemkomst och den modiga bragd han utfört mot jetten i Albanien, red han honom till mötes och emottog honom med stor heber, samt gjorde honom inga förbrädelser för klosterbranden, emedan han lofwat Melusina att förlåta honom derför. Men i stället berättade han under många bittra tårar, huru han förlorat Melusina. Då Goffrio detta hörde, greps han af en stor hjertats ångest, emedan han fann, att hans egen misgjerning närmast wäslat denna olycka. När han likwäl förnam, att det warit grefwen af Fork, som egentligen föranledt densamma, blef han uppiänd af den häftigaste förbittring mot denne sin farbröder, samt stöndade i wredesmod till hans slott, der han fann honom sittande till borbs i stora slottsalen. Försträckt för Goffrios bittra utseende och anande orsaken till hans bitkomst, drog sig grefwen tillbaka, men föll derwid ut genom ett fönster och slog sig till döds. Goffrio tog nu slottet i besittning, men wille likwäl icke behålla det för egen räkning, utan lät hylla sin yngste broder Reimundt såsom grefwe till Fork.

När nu deras fader fick weta denna Goffrios nya wälsgjerning, blef han ännu djupare bedröfwad än förr, och då han besinnade huru Goffrio, hwilken med sin widskvinstand utgjorde för honom en beständig påminnelse om det dråp han själf af wåda begått emor sin fosterfader, tyktes wara af Gud utsedd att, genom de bittra sorgar han tillfogade honom, straffa honom för hwad han själf brutit mot sin fosterfader och sin maka, wille han icke mera återse denne sin son, utan åstodde sig pilgrimsbrägt och wandrade till Rom, att bitka för

Påfwen och af honom erbålla afbånting. Påfwen ålade honom en lindrig bot, hwarefter han begaf sig till klosteret Romferrat i Catalonien och tillbrågte der sina återstående dagar.

Emedertid öfvertog Goffrio sin faders öfver sin faders bestitningar och satt i många år i ro på slottet Lusina, hwarunder han å nyo uppbyggade klosteret Mallier långt präktigare än förut, och sökte på detta sätt försona de uppbrännande. Hans bröder regerade under tiden i de länder, de förwårkwar sig: Ariens på Cypern, Bedes i sitt greffskap Mark, Giort i Armenien, Antonius i Lützelburg, Regnert i Böhmen, Reimundt öfwer sitt nya greffskap Forst, och Didrid öfwer herrskapet Portenach, hwilket Goffrio till honom öfwerlätit. Men efter någon tid kom till Goffrio underrättelse, att hans broder Giort afslidit i Armenien och blifwit efterträdd af sin son med samma namn. Denne yngre Giort hade fått höra, att i ett bergsslott i Armenien wore innesluten en underfön prinsessa, som waktade en förtrollad falk. Hwilsken, som i trenne dagar och trenne nätter waktade denne falk utan att någonsin insomna, skulle af prinsessan få begära hwad som helst, utom hennes egen person. Den unge konungen bestöt att försöka detta äfwenyr, och begaf sig dertfore till det berg, der det förtrollade slottet skulle finnas. Wid foten af detta berg träffade han en gammal man, för hwilsken han yppade sitt ärende och bad honom blifwa hans vägvisare. Den gamle sökte afråda honom från hans förebåfwande; många tappre riddare, som före honom försökt det, sutte nu insångde i slottet till den yttersta dagen, emedan de ej förmått fullgöra sin wakt; äfwen om detta skulle tyckas honom, borde han afta sig att ej låta sig förbländas af prinsessans skönhet, så att han begärde henne sjelf, emedan detta skulle blifwa hans ofärd. Konungen lät dock icke afsträcka sig häraf, utan steg af sin påst och bad den gamle föra sig till den underbara falken. Den gamle förde honom då uppför berget och genom slottsporten trapporna uppföre i en stor sal, der falken satt på sin fång, och tyckte sig konungen aldrig hafwa sett något skönare djur af detta slagte. Han matade honom och höll sedan troget wakt. Så snart han kände sig hungrig eller törstig, yppkom alltid af sig sjelf ett bord med de kostligaste rätter och drucker; men konungen aftade sig noga att förtära mer än han nödwändigast behöfde och drack intet annat än watten. Detta oaktadt, då det led in på det tredje dygnet, hotade skönnen att blifwa honom öfwermåchtig; men så snart han kände någon tyngd lägga sig öfwer ögonen, bad han innerligt till sin farmober Metusina, att hon måtte skydda honom, och stråt tann han sig åter friskt och munter till finnes. När sålunda de trenne dygnen tyctigen woro förbi, insann sig åter den gamle att föra honom till prinsessans rum, men warnade honom ännu en gång att icke låta sig förbländas af hennes skönhet. Dock, då han öppnade dörren, och prinsessan kom wänligt leende emot honom, blef han så förwirrad, att all besinning förlät honom. Aldrig hade han sett någonting så skönt, och han tyckte sig icke kunna önska något bättre än att i alla sina lifsdagar få sålunda betrakta henne. Trene gånger wälte hon uppreda, att han nu hade rättighet att till henne framföra en begäran, utan att han tycktes böra det, så förbjud war han i hennes åstådande; men då hon för tredje gången frågade, hwad han begärde, swarade han hästigt: "Eder sjelf, sköna jungfru; allt annat i werlden sköter jag nu litet om." Då mörknade prinsessans blick, och hon swarade med ett strängt uttryck i sitt hulda anlete: "Äfwen du, likasom din farfader Reimundt, förspiller din tycka ge-

nom din förwetenhet. Jag är Melior, din farmobers, Melusinas, syster; begär af mig hwad som helst, och som din fränka vill jag gerna gifwa dig mer än du begär, blott icke mig sjelf. Mig kan du aldrig winna, och aflår du ej från tanken deruppå, så blifwer det din ofärd." Men Giort war så berusad af sin kärlek, att han trädde prinsessan ännu närmare och wille med wåld bortföra henne; men hon förswann som en lätt flugga ur hans armar, och i skället kände hon sig omfattad af ett gräsligt troll så wåldsam, att både hörsel och syn förgingo honom. Då han återkom till sansning fann han sig wid foten af berget, der han först träffat den gamle. Hans häst betade wid hans sida; han satte sig upp derpå och red tillbaka till sin hufwudstad, men astynade med hwarje dag, och innan kort war han ej mera till. Hans rike kom sedan under en annan ätt, och ingen wågadewidare besöka den underlöna prinsessan i bergsslottet.

Sedan Goffrio i flere år suttit i ro på sitt slott Lusinia, så han en dag höra ett jemrande låte i luften, och der syntes Melusina, till hälften qwinna och hälften orm, kretsa högt öfwer slottstornet. Detta förnyades de båda följande dagarne, och då förstod Goffrio, att hans fader war blifwen dödd. Han lemnade nu styrelsen öfwer Lusinia åt sin broder Dibrick och begaf sig till klosteret Montserrat för att afbemta sin faders lik, hwilket han med stor skat sände till Lusinia att begrafsas i slottskapellet derstädes. Men då Goffrio i Aragonien fått anwising på det berg, der hans moders äldsta syster Palestina bewakade sin faders skatter, beslöt han att icke lemna landet, innan han satt sig i besittning af dessa och med betsamma förlossat sin moster, helst han ansåg sig wara den riddaren af hennes släkt, hwilken, enligt hennes moders utsago, wore bestämd att förlossa henne. En af Englands tappreste riddare, som förut wågat försök och, efter många swåra äfwenlyr, dem han modigt och lyckligt genomgått, framträngt ända till sjelwa hälan, der skatterne förwarades, hade der blifwit uppslukad af en gräslig lindorm. Samma öde hade sedermera träffat en ungersk riddare. Niven Goffrio war det ej förbehållet att här lyckas, ty under tillrustningarne till detta företag öfverraskades han af döden, och än i dag har Palestina icke sunnit sin förlossare.

